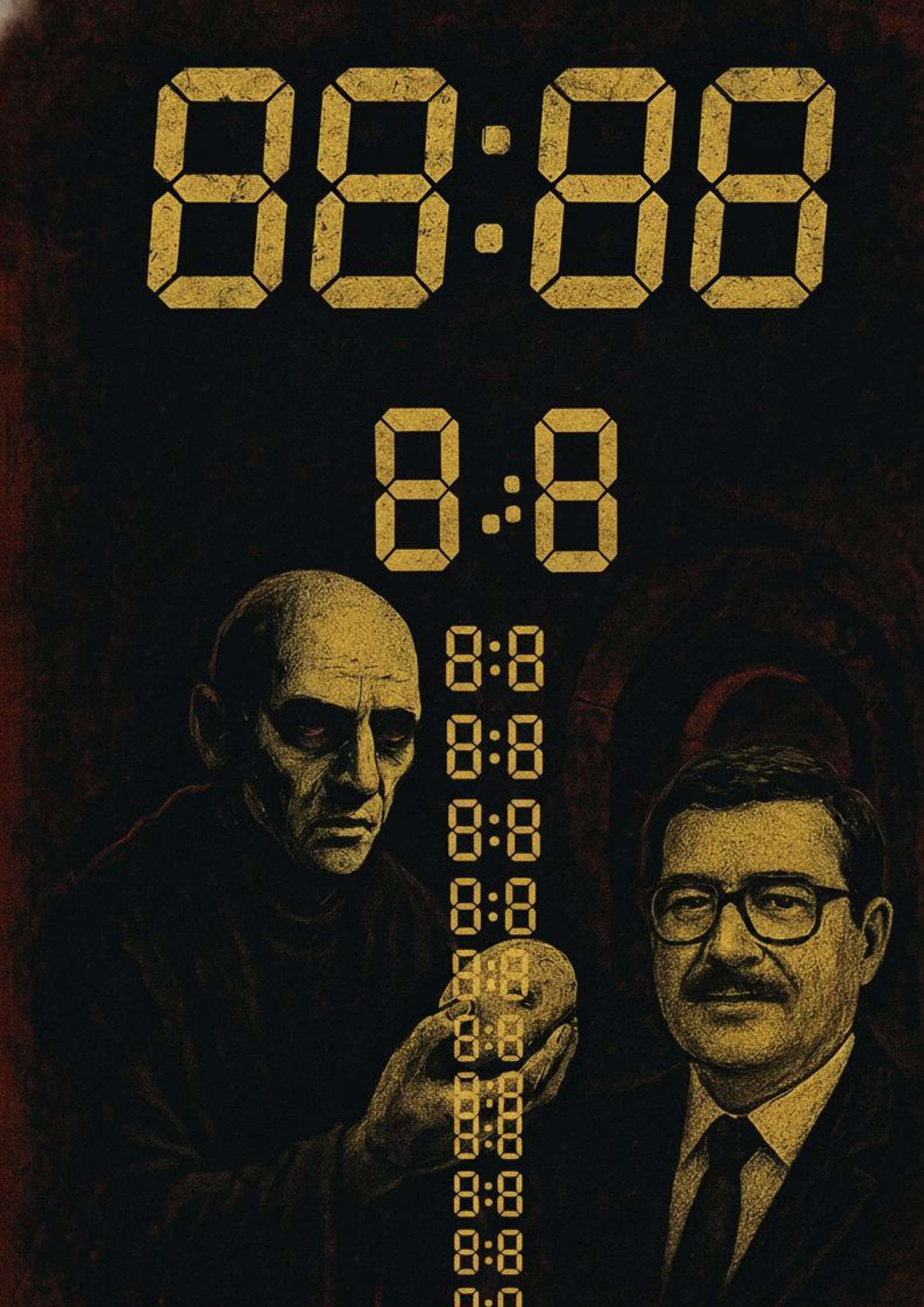
88:88
8:8
8:8
8:8
8:8
8:8
8:8
8:8
8:8
8:8
8:8
8:8
8:8

BÖLÜM 1 – ŞEHRİN RUTUBETİ

Turgut Hekimoğlu'nun ayak sesleri, hastanenin merdivenlerinden aşağı inerken metal bir yankıya dönüşüyor, bodrum katının karanlığına çarpıp bozulmuş bir nefes gibi geri dönüyordu. Her inişinde cebindeki o şey — kimsenin ne olduğunu bilmediği o küçük, ıslak, avuç içi büyüklüğündeki ağırlık — şapırdıyordu.

Bu ses bazen patates gibi, bazen çamur gibi, bazen de unutulmuş bir hatıranın üstüne bastığında çıkan o tuhaf "ıslak kâğıt" sesi gibiydi.

Hastanenin üst katlarında çalışanlar bu sesi duymazdı; duyacak olsalar bile bunun bir sızıntı, bir hastane cihazı ya da nöbetçilerin yorgun zihninin oyunu olduğunu düşünürlerdi.

Ama gece nöbetçileri...

Onlar bazen, uykuya yenik düşmeden hemen önce, kulaklarının kıyısında bu sesin ritmini hissederdi:

şap... şapır... şap... şapırt...

Sanki merdivenlerde yürüyen biri değil de, yerin altında dolaşan bir varlık ritmik şekilde nefes alıyor gibiydi.

O yıl şehir garip bir sisle kaplıydı.

Sis öyle yoğundu ki, sokak lambalarının sarı ışıkları, havada sabit duran birer balonmuş gibi ağırlaşmış görünüyordu.

Kaldırımlar üzerinde beliren gölgelerin kime ya da neye ait olduğu belli değildi; kimisi insan biçimindeydi, kimisi bir ağacın gölgesine benziyordu, bazılarıysa hiçbir şeye benzemiyordu.

Bu sisin ardında, şehrin neredeyse fark edilmeyen bir uğultusu vardı.

Sanki uzak bir fabrikada çalışan bir makine hiç durmadan çalışıyor, ama kimse bu fabrikanın yerini tam olarak bilmiyordu.

Hekimoğlu, elindeki çuvala sıkıca sarılmış halde bodrum katına inerken nefes almamaya özen gösteriyordu.

Çünkü burada solunan hava — kendisi öyle hissediyordu — yanlış bir sayfadan alınmıştı.

Sanki başka bir kitaba, başka bir zamana ait bir şeyler, bu bodrumun havasıyla karışıyordu.

Merdivenlerin son basamağına geldiğinde, kapının altından yayılan kırmızı ışık duvarlara tuhaf bir titreşim veriyordu.

Adeta ışık değil, bir nabız atıyordu.

Kırmızı, sanki canlı bir şeymiş gibi, nefes alıp veriyordu:

pof... pof... pof...

Hekimoğlu kapıyı yavaşça itti.

Kapının açılmasıyla birlikte rutubet ve küf kokusu, yüzüne soğuk bir el gibi çarptı.

Bu kokunun içinde ozon da vardı — yağmur öncesi havanın o keskin kokusu — ama burada yağmurun ne zaman yağdığı hatırlanmıyordu.

Bodrumun ortasında, zincire vurulmuş Rahip duruyordu.

Tenine yapışmış demirler, soğukluğunu yıllardır kaybetmemiş gibiydi.

Zincirler kımıldadıkça metalin duvara sürtünmesi, bodrumun sessizliğini kesiyor, ama bu ses bile normal bir zincir sesi gibi gelmiyordu.

Duvarların dibinde dairesel şekilde dizilmiş patates dilimleri vardı.

Bazıları taze görünüyordu.

Bazıları ise renk değiştirmiş, koyu bir morluğa bürünmüştü.

Bazılarının içinde küçük hava kabarcıkları vardı ve bu kabarcıklar her patladığında cılız bir tık sesi çıkarıyordu.

Bu sesler belli belirsiz ama ritmik şekilde yükseliyordu:

tık... tık... tırr... tık...

Sanki patateslerin içinde yaşayan minik birer yaratık kendi dillerinde konuşuyordu.

Mumlar yanıyordu, ama mum alevleri normalden daha uzun görünüyordu.

Ateş, sanki gerilmiş bir lastik gibi uzuyor ve hiçbir zaman kopmuyordu.

Alevlerin duvarlara vurduğu gölgeler, kendi kendilerine şekil değiştiriyor; bazen insan gölgesi, bazen hayvan, bazen de tanımlanamayan bir karaltıya dönüşüyordu.

Duvarlara bantlanmış kasetler vardı — eski, unutulmuş markaların Betamax kasetleri.

Kasetlerden bazen anlaşılmaz bir fısıltı yükseliyordu:

Kasetlerin bantlarının bir kısmı dışarı sarkmıştı; sanki içlerindeki manyetik şeritler kendilerini duvarın dışına atmak istemiş gibi.

Kasetlerin bulunduğu köşe zaman zaman kendi kendine hışırdıyor, sanki görünmeyen biri o bantları okşuyordu.

Ve bazen...

Kasetlerden anlaşılmaz bir fısıltı çıkıyordu.

Bu fısıltı öyle belirsiz bir tondaydı ki, insan onu duyduğunda kelime mi, nefes mi, yoksa zihnin kendi içinden gelen bir düşünce mi olduğuna karar veremiyordu.

Ama o gece fısıltı bir kelimeye büründü:

“Şampuan... ister misiniz...?”

Sanki kasetin içinden biri konuşuyordu.

Ama ses, bir insan sesi değildi:

Elektronik bir uğultunun insan taklidi yapmaya çalıştığı bir üslup gibiydi.

Hekimoğlu gülümsedi.

Bu gülümseme, rahatlamanın değil, kabul edişin gülümsemesiydi.

Çünkü ritüel için doğru saat gelmişti.

Çuvalı yere bıraktı ve içindekileri yavaşça döktü.

Patatesler zemine düşer düşmez, ıslak ve metalik bir synth sesi çıkardı.

Bu ses tuhaftı; sanki unuttuğu bir melodiyi hatırlamaya çalışan bir küçük çocuk gibi kekeliyordu.

Ses giderek ritmik bir uğultuya dönüştü ve duvarlar bu uğultuyla titreşti.

Rahip başını kaldırdı.

Gözleri ilk başta boştu, ama patateslerin yansıması göz çukurlarına düştüğünde, gözlerin içinde kırmızı, turuncu ve kirli sarı karışımı bir desen belirdi.

“Hazırsın,” dedi rahip, ama sesi insan sesinden çok eski bir radyonun ayarı bozuk yayınına benziyordu.

Hekimoğlu bir adım geri çekildi.

Zincirlerin tıngırtısı, boş bir kilisede yankılanan çan sesinin bozuk bir kopyası gibi yayıldı.

Patateslerin arasından ince bir buhar yükseldi.

Bu buhar, tavana doğru yükselirken tıpkı sigara dumanı gibi kıvrılıyordu — ama dumanın kıvrımı normal bir dumanın asla yapmayacağı kadar bilinçli görünüyordu.

Ve o anda, duvarın içinden bir şey geçti.

Bir gölge.

İnsan siluetine benzer bir hareket.

Ama gölgenin kaynağı yoktu.

Rahip, gölgenin geçişiyle hafifçe titredi.

Patatesler birbirine daha yakın durmaya başladı; sanki görünmez bir el onları yeniden düzenliyordu.

Hekimoğlu gözlerini kırpmadan baktı.

Korkmuyordu.

Zaten buraya gelirken korkuyu asansörün yanında bırakmayı alışkanlık haline getirmişti.

“Başlayalım,” dedi kendi kendine.

Bodrum… onu dinledi.

Aynı gün, şehrin diğer ucunda eski bir apartmanın merdivenlerini tırmanan biri vardı:

Doktor Loplop.

Birkaç ay önce buraya atanmıştı. Şehri ilk gördüğünde gökyüzünün yanlış renkte olduğuna yemin etmişti — ama bunu kimseye söylemedi.

Bir hekimin bazı şeyleri kendine saklaması gerekirdi.

Loplop’un yeni dairesi, talihin acımasız şakasıyla, Hekimoğlu’nun dairesinin yanıydı.

Eşyalarını yerleştirirken koridorda tuhaf bir sessizlik hissetti; sanki duvarlar bir şeyleri tutuyor, nefesini içine çekiyordu.

Ve gece olduğunda...

İlk defa duydu:

“Şap... şap... şapır...”

Bir patates şapırtısı sesi.

Dakikası şaşmayan bir ritimde.

Her gece aynı saatte.

Loplop, sesleri bastırmak için odasındaki rutubetli köşeye eğilip derin nefes aldı.

Rutubetin ağır kokusu bir süreliğine zihnini uyuşturuyor, endişeyi azaltıyordu.

Ama bazen...

Rutubetin altından, ince bir kadın çığlığı yükseliyordu.

Loplop’un midesi guruldadı.

Endişe her yanına yayılıyordu.

Loplop, zamanla ananaslara bakarken buldu kendini.

Ananasların yüzeyindeki desenlerde bir tür anlam arıyor, bulamadıkça daha çok bakıyordu.

Bir gün yerde bir muz gördü.

Neden olduğunu anlamadan, terliğine soktu.

Bunu yaptığında evdeki tüm sesler bir anda sustu.

Zamanın Bozulması

Loplop’un evindeki Betamax oynatıcı, gecenin bir yarısı çalışmaya başladı.

Hiçbir kaset takılı değilken ekranında aniden tuhaf bir saat belirdi:

88:88

Bir saniye sonra görüntü gitti.

Ev zifiri karanlıkta kaldı.

Tam o anda pencereye gübre çalınmıştı.

Yusuf Mambo’nun tarzı.

Loplop derin nefes aldı.

Karanlık bir şeyi çağırıyordu.

O gece Loplop bir karar verdi:

Bodrum katına inecekti.

Bodrumdaki Karşılaşma

Merdivenleri ağır adımlarla indi.

Her adımında karanlık derinleşiyor, sanki merdivenler kendi içlerine çöküyordu.

Bodrum kapısının aralığından kırmızı ışık sızıyordu.

Kapıyı itti.

Ve gördü:

Zincirlere bağlı rahibi.

Duvarda bantlanmış kasetleri.

Mumların titrek ışıklarını.

Ve patatesleri okşayan o uzun, garip elleri.

Rahip gözlerini açtı.

Loplop'a baktı.

Gözlerinde yıllarca çığlık atmış birinin karanlığı vardı.

"Kaset şampuanı ister misiniz, doktor?" dedi rahip.

Söylerken dudaklarının kenarında püre kalıntıları vardı.

BÖLÜM 2 – PATATESLERİN UYANIŞI

Bodrumun içi, mumların titrek alevleriyle birbirine karışan karanlık bir kırmızılık içerisindeydi.

Zincirlerin gölgesi duvarda dev bir örümcek gibi yayılıyor, rahibin bedeninin üzerine her salınımda yeni bir şekil çiziyordu.

Her gölge değiştiğinde rahip de hafifçe irkiliyordu — sanki gölgenin her hali farklı birinin dokunuşuymuş gibi.

Mumların alevleri uzun uzun esniyor, bir an uzayıp biçimlerini kaybediyor, sonra hızla küçülüyor, ardından tekrar normale dönüyordu.

Bu hareketler insan gözüne tuhaf bir ritim veriyordu:

Bir şeyler nefes alıyor gibiydi.

Hem mumlar...

Hem odanın kendisi...

Hem de yerdeki patatesler.

Rahip ansızın, içinden başka biri konuşuyormuş gibi bir titremeyle sarsıldı.

Sanki bir ses, boğazının altından yukarı çıkmaya çalışıyor ama tam çıkarken şekil değiştiriyordu.

Konuşmakla tıslamak arasında sıkışmış bir titreşim yayıldı:

“On... lar...”

Bu kelime tam olarak rahibin ağzından çıkmış gibi değildi.

Daha çok, bir radyo anteniyle karıştırılan eski bir FM yayınının, insan sesi taklit etmeye çalışırken çıkardığı bozuk bir kayıttı.

Doktor Loplop geriye doğru bir adım atmaya çalıştı ama ayağı yerdeki patates kabuklarından birine takıldı.

Düşmedi, sadece sendeledi — fakat bodrumun içinde en ufak hareket bile yerçekimini değiştiriyormuş gibi yankı buluyordu.

Loplop'un nefesi hızlandı.

Göğsündeki hava, odaya girmiş yabancı bir misafir gibi huzursuzdu.

Gözleri patateslere kaydı.

Ve işte o an...

Yığının içinden hafif, sanki ıslak bir bez çamurlu zemine düşmüş gibi bir ses yükseldi.

Bir patates, ortadan çatladı.

Ama bu çatlama normal değildi.

Çatlayan kabuk önce yavaşça genişledi; sanki içeride nefes alıp veren bir şey kabuğu dışarı doğru itiyordu.

Kabuk hafifçe kabardı, sonra ince bir çizgi belirdi.

Çizgi büyüdü, büyüdü...

Sonunda kesik bir pof sesiyle patates ikiye ayrıldı.

İçinden çıkan buhar, ışığa doğru kıvrılarak yükseldi.

Buharın yoğunluğu neredeyse görülebilir bir şekle sahipti.

Sanki bir yüz çizmeye çalışıyor ama sürekli başarısız oluyordu.

Bir an gözlere benzeyen iki koyuluk oluşuyor, sonraki an dağılıyordu.

Buhar tavana vurduğunda bodrum duvarlarındaki eski Betamax kasetlerinin üzerine serpildi.

Kasetlerin içindeki manyetik şeritler, bu buharla temas eder etmez titremeye başladı.

Şeritler kendi kendilerine kıpırdıyor, tıpkı canlı bir şeymiş gibi kaset kutularından dışarı doğru uzuyordu.

Kasetlerin içinden hışırtılı bir fısıltı yayıldı.

Bu kez fısıltı daha netti:

“Lop… lop… op… lop…”

Sanki bozuk bir elektronik ağız, doktorun adını söylemeye çalışıyordu.

Loplop’un yüzü kireç gibi oldu.

Gözbebekleri genişledi; o an odaya giren tüm ışığı içine çekmiş gibiydi.

Kalbi hızlandı fakat bu hız bir panik değil, hipnotik bir etkiydi — ritmi bozulmuş bir rüyanın içine düşmüş gibi.

Patateslerden ikinci bir çatlama sesi geldi.

Bu kez daha tiz.

Daha kararlı.

Daha bilinçli.

İçinden çıkan ses ilk patatesten farklıydı.

Fısıltı değil...

Söz değil...

Bir nota çıktı.

Evet, bir nota.

Metalik bir synth sesi gibi.

Sanki eski bir klavyenin kendiliğinden bastığı yanlış bir tuş...

Ya da bir kasetin sonuna yaklaşırken çıkan boğuk uğultu...

Ya da bir film müziğinin kayıp bölümü...

Ses duvarlarda yankılandı.

Zemin hafifçe titreşti.

Rahip zincirlerini çekti, yüzünde garip bir gülümseme belirdi.

“Onlar... konuşuyor,” dedi kısık bir sesle.

Sanki bunu yıllardır bekliyormuş gibi.

Ama konuşma devam ediyordu.

Yalnızca rahip konuşmuyordu.

Patatesler konuşuyordu.

Yığının içinden yükselen uğultu giderek bir melodiye döndü.

Bu melodi, bir bilgisayarın açılış sesinin, bir kilise ilahisinin ve bir televizyon parazitinin karışımı gibiydi.

Sonra...

Melodi kelimelere dönüştü:

“Lop...

Loplop...

Lop... lop...”

Sanki rüya diliyle çağırıyorlardı.

Sanki doktorun adını bin yıldır biliyorlarmış gibi.

Loplop’un damarları buz kesildi.

Ellerini kıpırdatamadı.

Zaman odanın içinde bükülmüş gibiydi.

Mum alevleri bir anlığına dondu.

Duvardaki gölgeler hareket etmeyi bıraktı.

Odada hiçbir şey hareket etmiyordu...

Sadece ses.

“Lop... loplop...”

Rahip güldü.

Bu gülüşte bir insan sesi yoktu.

Sanki iki metal parçası birbirine sürtülürken çıkan o ince sesi taklit etmeye çalışıyordu.

Gülüş boyunca zincirler dans eder gibi ileri geri sallandı.

“Onlar seni çağırıyor doktor...” dedi rahip.

Sesinin tonu, bozuk bir gramofon gibi çatlıyordu.

“Bir hekime gitmeyen hastayı çağırır gibi...

Bir ses... bir nefes... bir kabuk...

Hep seni istediler.”

Loplop konuşamadı.

Sanki dili yok olmuştu.

Odada bir sessizlik anı oluştu.

Bu sessizlik korkunçtu; öyle bir sessizlik ki insan kendi iç organlarının çalışmasını duyabilirdi.

Loplop kendi kalbinin atışını duydu.

Ama bir gariplik vardı.

Kalp atışı, kendi ritminde değildi.

Patateslerin ritmine uymuştu.

şap… şap… lop… şap… lop…

Loplop, neyin gerçek neyin hayal olduğunu kestiremiyordu.

Ama bir şey yaşandı:

Tavanın bir köşesinden bir damla rutubet düştü.

Damla zemine çarptığında çıkan ses…

Normal bir damla sesi değildi.

Bir şapır sesiydi.

Tıpkı patates sesi gibi.

O anda Loplop anladı:

Bu artık halüsinasyon değildi.

Odanın her şeyi — ışık, ses, gölge, hava, zaman — bir bütün olarak değişiyordu.

Rahip zincirlere yaslanıp derin bir nefes aldı.

“Onlar adına… hoş geldin,” dedi.

Patateslerin içi hâlâ buhar çıkarmaya devam ediyordu.

Buharın yoğunluğu artıyor, tavanın şekli bulanıklaşıyor, odanın geometrisi bozuluyordu.

Zemin genişliyormuş gibi görünüyor, sonra birden daralıyordu.

Loplop, gözünü kırparsa başka bir boyuta kayacağını hissediyordu.

Rahip tekrar fısıldadı:

“Bu daha başlangıç… Doktor Loplop…”

Ve o anda…

Bir patates kabuğu kendi kendine hareket etti.

Kabuğun üzerinde ince bir çizgi belirdi.

Çizgi, tıpkı bir kalemin kağıda attığı ilk çizgi gibi yavaşça şekil aldı.

Bir göz çizildi.

Küçük.

Titrek.

Ama canlı.

O göz, tam olarak Loplop’a bakıyordu.

Odanın kırmızı ışığı gözün içine doldu.

Göz hafifçe titreşti — sanki dünyayı ilk kez görmüş gibi.

Rahip zincirlere yaslanıp mırıldandı:

“Görüyorlar…”

“Hatırlıyorlar…”

“Seni bekliyorlar…”

Loplop geri adım atmak istedi ama ayakları yere yapışmış gibiydi.

Göz kırpıldı.

Patates yığınının içinden başka bir ses geldi.

Sanki konuşuyordu:

“Dok… tor…”

Loplop’un içinden bir soğukluk geçti — omuriliğinden yukarı, kafatasının içine doğru yayılan, metalik bir soğukluk.

Ve o an...

Bodrumun tüm ışıkları bir anlığına sönüp tekrar yandı.

Ama sönmeden önce...

Bir saniyeliğine...

Odadaki her şey siyah-beyaz bir fotoğrafa dönüştü.

Mumlar, zincirler, patatesler, rahip...

Hepsi donmuş bir film karesi gibiydi.

Işık geri geldiğinde her şey normale dönmüş görünüyordu.

Ama Loplop normalin artık eskisi gibi olmadığını anlamıştı.

Çünkü duvarın bir köşesinde, o ana kadar olmayan bir şey belirmişti:

Bir patates dilimi.

Ve üzerinde, ince bir el yazısıyla yazılmış bir kelime:

LOPLOP

BÖLÜM 3 – YUSUF MAMBO’NUN ÇÜRÜMESİ

Apartmanın koridorlarında o sabah dolaşan koku, daha önce kimsenin deneyimlemediği bir yoğunlukla dirseklere, saç diplerine, perdelerin liflerine kadar işliyordu.

Bu koku yalnızca çürümüş bir bedenin kokusu değildi.

Bir tarif gibiydi.

Tanımlanamayan bir yemekten yükselen notalar... fakat yanlış sırayla.

Biberiye gibi başlayıp kanalizasyon gibi biten bir melodi.

Bazen fermente meyve kokusu gibi tatlı, bazen de eski bir morgda unutulmuş röntgen filmleri gibi plastik ve keskin.

Koku öyle yoğundu ki sanki apartmanın duvarları bu kokuyu emiyor, tuğlaların gözeneklerinden dışarıya yeniden yayıyordu.

Dairenin karşısındaki lambanın etrafında dönen sinekler bile ritim tutar gibiydi;

bir içeri bir dışarı,

bir dalış bir yükseliş,

sanki görünmez bir şefin yönettiği cenaze bandosunun üyeleriydi.

Koridorun boşluğu zaman zaman uğultulu bir sese dönüşüyordu.

Koku o kadar ağırlaşmıştı ki hava titreşiyor, tıpkı sıcak asfalt üzerinde yükselen dalga dalga görüntüler gibi mekânın formu bozuluyordu.

Herkes bu kokunun Yusuf Mambo’nun dairesinden geldiğini biliyordu.

Hatta kimisi bunu konuşurken sesini alçaltıyor, kimisi yalnızca bakışlarıyla ima ediyordu.

Fakat hiç kimse kapıyı çalmaya cesaret edemiyordu.

İnsan, bazen bir odanın içindeki karanlığı görmeden bile o karanlıktan korkar.

Mambo’nun dairesi herkes için böyleydi.

Doktor Loplop bu kokuyu ilk fark eden oldu.

Ama onun algısı zaten sıradan insanlarınkinden fazla açıktı; geceleri duvarların nefes alıp verdiğini hisseden, rutubet köşelerine bakıp onlara anlam yükleyen biriydi.

Bu yüzden Mambo’nun dairesinden sızan kokuyu duyduğu anda, bunun yalnızca çürüme olmadığını anlamıştı.

Bir akşam pencereden sızan, başka hiçbir yerde olmayan turuncu-yeşil karışımı bir ışık dikkatini çekmişti.

Bu ışık, doğada bulunmayan bir renkti;

sanki bir televizyon ekranının bozulmuş piksel diziliminden dışarı taşmış bir parlamaydı.

Işık ince bir çizgi gibi koridora dökülüyordu.

Endişe, merakla birleşince Loplop’un ayakları istem dışı o ışığa doğru yürümeye başladı.

Kapıya geldiğinde onu şaşırtacak ilk şey, kapının aralık olmamasıydı.

Komple açıktı.

Tıpkı yıllardır kimsenin dokunmadığı bir ağız gibi, paslı bir çerçeveyle tamamen geriye doğru açılmış halde duruyordu.

Kapının bu şekilde duruşu bile anormaldi;

içeriden hafifçe gelen sıcak hava dalgası...

çürük meyve kokusunun yoğunlaşmış hali...

gözle görülmez ama kılları diken diken eden elektriksel bir gerilim...

hepsi Loplop'un omuriliğine doğru aynı anda ilerledi.

İçeri bir adım attığında karanlık onu sessizce karşıladı.

Fakat karanlık, sıradan bir karanlık değildi.

Mambo'nun salonunda ışık sanki bilinçli bir şekilde gizlenmişti.

Eşyalar görünmüyor, yalnızca hatırlanıyordu.

Gölge, odanın içindeki formun yerini almış gibiydi.

Bir masa vardı, ama masa görünmüyordu;

onun yerine masanın gölgesi, masadan daha gerçek duruyordu.

Bir koltuk vardı ama koltuğun rengi seçilemiyordu;

sadece koltuğun kokusu hissediliyordu — eski kumaşın, terle karışmış yılların kokusu.

Loplop odanın ortasına yaklaştıkça koku tamamen değişti.

Artık çürük değil... bir şeyin sıvıya dönüşme kokusu vardı.

Bir şeyin çözülürken keyif aldığı bir koku.

Koltuğun üzerinde, çökmüş bir çuval gibi duran bir şekil gördü.

Yusuf Mambo.

Ama ceset, bir ceset gibi durmuyordu.

Onu tanımlamak zordu.

Hatta “o” demek bile zordu.

Bir canlı—ölü karışımı gibiydi.

Mambo’nun bedeni tamamen çökmemiş, tamamen korunmamıştı.

Bazı yerleri çürümüş, bazı yerleri kabarmış, bazı bölümleri ise sanki yeniden büyümüş gibiydi.

Loplop eğildi.

Dikkatle baktı.

Derinin yüzeyinde kabarcıklar vardı.

Bu kabarcıklar şeffaf değildi.

Her biri sarı bir sıvıyla doluydu.

Sıvı, ışığı yansıtarak hafif bir parıltı çıkarıyordu.

Bu parıltı...

tam olarak ananas suyuna benziyordu.

Kabarcıklardan biri şiştikçe şişti.

İçindeki sıvı titreşti.

Loplop’un nefesi kesildi.

Göğsünde bir sıkışma oldu; sanki ciğerleri bir an için ananas kabuğuyla doldurulmuş gibiydi.

Lekeli, boğuk bir sesle fısıldadı:

“Bu… normal değil…”

Sonunda kabarcık patladı.

Patlama sesi bile beklenmedikti.

Küçük bir tıslama, bir nefes verişi, ardından sıcak bir sıvı Loplop’un ayakkabısına damladı.

Doktor dondu.

Geri çekilmedi.

Gözleri sıvının akışını izledi.

Sıvı yere damladığında ince bir çizgi oluşturdu.

Ve bu çizgi, diğer damlalarla birleşip neredeyse bir işaret gibi görünmeye başladı.

Sanki sıvı kendi kendine bir harf yazıyordu.

B.

Loplop, gözlerini kırptı.

Yeniden baktığında çizgi bozulmuştu.

Mambo’nun derisi bu kez yavaşça hareket etti.

Kabaran bölgeler genişledi, sonra yavaşça geri çekildi.

Bir nefes gibi.

Loplop irkildi.

Ceset... nefes alıyordu.

Ya da en azından öyle görünüyordu.

Doktor, içini çekerek geri birkaç adım attı.

Ayakkabısının altından hafif bir gıcırdama geldi — kurumuş ananas suyuna benzer reçinemsi bir kıvam ayakkabı tabanına yapışmıştı.

Nefesi kesilmiş bir halde salona daha dikkatli bakmaya başladı.

Mambo’nun yanındaki sehpanın üzerinde bir Betamax kaseti vardı.

Kasetin üzerinde titrek bir el yazısı vardı.

Mürekkebi dağılmış, bazı yerlerinde çizgiler uzayıp kısalmış, sanki yazı atılırken el titremişti.

Kasetin üzerinde şu yazıyordu:

“Balmumu Öncesi — Lokman Hekim’e Götür”

Loplop kaseti eline aldığında sıcaklamış gibi hissetti.

Kaset olması gerekenden daha sıcaktı.

Neredeyse vücut ısısı gibi.

Birkaç saniye tutunca Loplop’un avuç içi terledi.

Bu sıcaklık, kasetin kendi sıcaklığı değilmiş gibi geliyordu;

sanki kasetin içindeki bant…

o bantta kayıtlı olan şey…

nefes alıyordu.

Doktor kasetin üzerinde parmaklarının bıraktığı ter lekelerinin anında kuruduğunu fark etti.

Kaset onun dokunuşunu kabul etmişti.

Loplop kaseti cebine koydu.

Bu eylem ona bir süreliğine cesaret verdi.

Ama tam da o sırada…

Mambo’nun cesedinden bir çatırtı sesi duyuldu.

Doktor irkilip dönünce Mambo’nun başının hafifçe yana kaydığını fark etti.

Başın konumu değişmişti.

Neden olduğunu anlamak imkânsızdı.

Derisinin altında bir şey hareket ediyor gibiydi.

Kabarcıkların arasında ince bir kıpırdanma.

Sanki içeride küçük bir böcek değil, bir düşünce dolaşıyordu.

Bir anlığına Loplop’un gözleri Mambo’nun yüzüne kilitlendi.

Göz kapaklarının altında bir hareket oldu.

Bir titreme.

Minik bir kıpırdama.

Sanki gözler… içeriden biri tarafından açılmaya çalışılıyordu.

Loplop hızla geri çekildi.

Boğazından kesik bir nefes çıktı.

Dairenin içi kararmıştı.

Ama karanlık artık yalnızca ışığın yokluğu değildi.

Bir şeyler bu karanlığın içinden Loplop’a bakıyordu.

Doktor daha fazla dayanamadı.

Dışarı çıktı.

Koridora adım attığı anda, koridorun havası bir anda hafiflemiş gibi oldu.

Ama bu ferahlık uzun sürmedi.

Çünkü çıktığında fark etti ki:

Ayakkabısının altından koridora doğru uzanan ananas suyu izleri vardı.

Tıpkı biri ona “geri dön” demek istermiş gibi.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Loplop kendi dairesine döndü.

Elini cebine attı.

Kaset hâlâ sıcak, neredeyse nabız atıyor gibi bir titreşim içindeydi.

Loplop, bu kasetin yalnızca bir kayıt olmadığını anladı.

Bu kaset...

bir mesajdı.

Ama kimden?

Ve en önemlisi...

kime?

Kendine mi?

Yoksa patateslere?

Rahibe?

Yusuf Mambo’ya?

Ya da henüz ortaya çıkmamış bir şeye?

Koridorda sineklerin vızıltısı yeniden yükseldi.

Loplop dairesinin kapısını kapattı.

Ama kapı kapanırken çıkardığı ses, kapı sesi değildi.

Sanki uzak bir ormandan gelen bir çığlık gibi yankılandı.

Ve o gece Loplop uyumadı.

Çünkü Mambo’nun kokusu hâlâ onun ciğerlerinde dolaşıyordu.

Bir yıl sonra bile silinmeyecek olan o koku.

BÖLÜM 4 – ÇEŞNİLİ MERMER VADİSİ

Loplop, ertesi gün, güneş doğmadan çok önce uyandı.

Hava henüz kararın koyu tonundan sıyrılmamıştı. Sokak lambalarının solgun ışığı hâlâ yerde duruyor, ama ışığın kendisi sanki bitkin bir yaratığın

nefesi gibi tedirgin bir şekilde titriyordu. Loplop, Yusuf Mambo'nun cesedini sardığı çuvalın yanına çömeldi. Kumaşa karışmış ölüm kokusu, tuhaf bir tatlılık kazanmıştı — öyle ki, Loplop kokuyu duyarken hem midesi bulandı hem de açıklayamadığı bir tanıdıklık hissi hissetti.

Çuvalı kaldırırken içerisindeki beden, beklediğinden daha hafifti.

Sanki Mambo öldükten sonra sadece bir gölge bırakmıştı geriye.

Bir ağırlık değil...

Bir yokluk taşır gibi hissediyordu Loplop.

Saat sabaha karşı üçtü.

Bu saatin bir tuhaf yanı vardı: Dünya tamamen sessiz değildi, tamamen uyanık da değildi. Arada kalmış, yarı rüya-yarı gerçek bir vakit. Loplop, cesedi sırtlayıp yola çıktığında etraftaki evler ona bakıyor gibi hissettirdi. Perdelerin arkasındaki karanlık boşluklar göz gibi, nefes gibi, bir şey bekliyormuş gibi.

Yolun sonuna doğru yürürken rüzgâr ansızın durdu.

Birden, hiçbir esinti yoktu.

Ağaç dalları kıpırdamıyordu.

Silüetler donmuş gibiydi.

Sanki tüm dünya Loplop'un geçişini izlemek için nefesini tutmuştu.

Çeşnili Mermer Vadisi'ne yaklaşırken vadinin kendine özgü sesi duyulmaya başladı.

Bu ses bir rüzgâr sesi değildi.

Bir su sesi değildi.

Bir hayvan sesi hiç değildi.

Vadinin taşları, birbirine değdikçe tınlıyor, ama bu tınılar bir nota gibi değil, daha çok konuşmaya çalışan bir nefesin çıkardığı titreşimler gibi geliyordu. Sanki taşlar birbirine yaşadıkları geçmişi fısıldıyordu. Yüzyıllardır orada birikmiş tüm sırlar, pişmanlıklar, unutuşlar, ihanetler... Hepsi, Loplop'un ayaklarının altında yankılanıyordu.

Her adımda farklı bir tınlama duydu.

Ting...

Ton...

Trang...

Bazen bir iniltiye benziyordu.

Bazen bir kahkahanın kırık yankısına.

Bazen de çok eski, çok yaşlı birisinin iç çekişine.

Loplop bu seslerin neye benzediğini düşünmemeye çalıştı.

Çalıştıkça daha çok düşündü.

Vadinin ortasında beliren kulübe, hiç oraya ait değilmiş gibi duruyordu.

Taşların doğal gri tonları arasında kulübenin tahta gövdesi aniden beliriyor, ufak bir tersane görünümünde tuhaf bir mimariyle Loplop'u karşılıyordu. Kapısındaki tabelanın yazısı, sabahın loş ışığında zor okunuyordu:

"Lokman Hekim – Balmumu ve Sonsuz Sağaltım Dükkanı"

“Balmumu” sözcüğü Loplop’un içini ürpertti.

“Sonsuz” ise tüylerini diken diken etti.

Kapıyı itince eski bir çan şakırdadı.

Ancak çanın sesi metalik bir tını yaratmadı —

daha çok, boğuk bir nefes gibi, sıcak bir buğu gibi yayıldı içeri.

Kulübenin içi loştu. Raflarda kavanozlar diziliydi; içlerinde bilinmeyen sıvılar, yarı-şeffaf organlara benzeyen kütleler ve kıvrık, solgun kökler vardı. Havada balmumu, yanık reçine ve çürük meyve karışımı bir koku asılıydı.

Lokman Hekim içeride küçük bir taburenin üzerinde oturuyordu.

Üzerinde kahverengi bir önlük vardı.

Gözlerinin altında derin torbalar, elinde paslı bir spatula...

Hareket etmeyen biri gibiydi, ama Loplop içeri girince başı yavaşça döndü.

Bakışı Loplop’a değil, çuvala kaydı.

“Taze değil,” dedi.

Sesi kuru bir kâğıt yırtılıyormuş gibi çıkıyordu.

“Ama iş görür.”

Çuvalı masanın üzerine koydu.

Ceset, çuvalın içinden kayıp masaya yarı yuvarlanarak çıktı.

Loplop gözlerini kaçırdı:

Ölümün dokusu, insan teni ölünce aldığı o gri-sarı matlık, hâlâ Loplop'u rahatsız ediyordu.

Lokman, spatulayla bedenin kolunu hafifçe yokladı.

Sanki hamur kontrol eder gibi.

"Balmumu bitti," dedi.

"Tarzi Rahmi Tavşanoğlu gelmeden işlem yapamam."

Loplop beklerken kulübenin duvarları hafifçe titriyormuş gibi geldi.

Kap kavanozları, içlerindeki sıvılarla birlikte hafif bir titreşimle salınıyordu.

Tıpkı nefes alan yaratıklar gibi.

Sonra kapı açıldı.

Uzun pardösülü bir adam içeri girdi.

Kolları ince, yüzü bembeyazdı.

Konuşmadan yürüdü, ama pardösününün kumaşı sürtünürken çıkardığı ses bir insan adımından çok daha fazlaydı —

kulübenin içinde yankılanan garip bir sürtünme sesi, bir kısık fısıltı, bir mırıltı gibi.

Elinde bir kova vardı.

Kovayı masanın üzerine koydu.

Metal yüzey masayla temas edince derin bir glong sesi çıktı; bu ses kulübenin tüm raflarını titretti.

Kovadaki sıvı sarıydı.

Parlak sarı.

Neredeyse ışık yayıyordu.

Loplop dudağını büzdü.

Bir sebze suyuna bu renk fazla temiz, fazla güçlüydü.

Lokman Hekim başını eğdi.

“Ananas suyu,” dedi.

Bu kelime kulübenin içinde güvensiz bir şekilde yankılandı.

Sanki ananas kelimesi burada olmak istemiyordu.

Tarzi Rahmi hiç konuşmadı.

Kovayı hafifçe eğdi ve ALOP Mambo’nun bedeninin üzerine dökmeye başladı.

Sarı sıvı cesedin üzerinde akarken, beden bir anda buhar çıkarmaya başladı.

Ama bu buhar sıcak değildi.

Soğuk değildi.

Sanki sıvı ruh gibi bedenin üzerinden ayrılıyordu.

Koku, Loplop’un burnuna çarptığında bir an nefesi kesildi.

Bu koku…

Tatlıydı.

Sıcak şeker kokusuna benziyordu ama içinde karanlık bir yan vardı.

Hem çocukluğun şekerli hatırası gibi, hem de taze bir mezarın içindeki rutubet gibi.

Şekerli karanlık.

Böyle bir şey olabileceğini hiç düşünmemişti Loplop.

Tarzi Rahmi geriye çekildi.

Üzerine damlayan tek bir damla bile yoktu.

Pardösüsünün kumaşı ananas suyuna karşı görünmez bir bariyer oluşturmuş gibiydi.

Sonra, hiçbir uyarı olmadan konuştu:

“Turşu pekmezi tamamlandı.”

Bu cümlenin bir kimyasal işlem mi, bir ritüel mi, bir lanet mi olduğuna karar veremedi Loplop.

Tarzi Rahmi’nin sesi çok düz gelmişti.

Düz ama insan sesi gibi değildi —

Bir kasetin sonuna gelirken çıkan bozuk elektronik uğultuya benziyordu.

Loplop şaşkınlıkla baktı.

“Ne yapacağım bununla?”

Lokman Hekim derin bir nefes aldı.

Bu nefes kulübenin içinde yankılandı, raflardaki kavanozlarda dalgalanmalar yarattı.

“Rahibin zincirlerine süreceksin.”

“Her gün.”

“Bir günü bile atlarsan lanetlenirsin.”

“Lanet” kelimesi, kulübenin içinde tavanın köşelerinde bile hissedildi.

Sanki duvarlar bile ürperdi.

Lokman elini uzattı.

Bir kase, koyu renkli, viskoz bir sıvıyla Loplop’un avuçlarına bırakıldı.

Pekmez kasenin içinde hareket etmiyor gibiydi.

Sanki canlıydı, ama kıpırdamaya isteksizdi.

Sıvının yüzeyinde anlık bir kabarcık oluştu.

Kabarcık patlayınca içinden bir tınlama sesi çıktı.

Vadinin tınlamasına benzeyen bir ses.

Ama daha kişisel.

Daha tanımlı.

Sanki bir isim fısıldıyordu.

Loplop, kasenin yüzeyine bakarken kendi yansımasını gördü.

Ama gözleri kendisininkinden biraz daha genişti.

Daha karanlıktı.

Daha yorgundu.

Kaseyi dikkatle kavradı.

Bu, sadece bir görev değildi.

Bir seçim değil...

Bir zorunluluk değildi...

Sanki kaderin dokusu bu anı çoktan hazırlamıştı.

Lokman son kez konuştu:

“Bir günü bile atlama.”

Kulübenin kapısı rüzgâr olmadan kapandı.

Vadinin taşları aynı anda titredi.

Loplop, elindeki kaseyi göğsüne bastırdı ve kulübeden çıkarken vadi, o tedirgin fısıltı tonuyla son bir kez tınladı.

Ting...

Ton...

Trang...

Sanki Loplop'u uğurluyor gibi.

Sanki biliyor gibi.

Sanki bekliyormuş gibi.

BÖLÜM 5 – LANET VE PEKMEZ (Genişletilmiş, Lynchvari)

Loplop bodrum katının kapısına ulaştığında, kapının metalinin içten içe soğuk bir nefes alıp verdiğini fark etti.

Parmak uçlarını kapının yüzeyine koyduğunda metal, insan teni gibi hafifçe ürperdi.

Sanki içerideki atmosfer, dışarıdaki havayı geri itiyor, kapının arkasında saklanan bir basınç, bir beklenti, bir canlılık varmış gibi.

Kırmızı ışık, kapının dar aralığından dışarı taşarken daha önce olduğundan çok daha solgun görünüyordu.

Eskiden yanıp sönen, canlı bir kalp atışı hissi veren ışık şimdi daha fazlasını andırıyordu:

Sönmek üzere olan bir mumun son çırpınışı...

Ya da çok uzak bir odada biri nefesini tutup bekliyormuş gibi bir loşluk.

Loplop kapıyı itti.

Kapı, yağsız bir dişli gibi gıcırdadı; o gıcırtı, metal tınısı değil de uzak bir diyafondan gelen bozuk bir frekans gibi yankılandı.

Sanki bodrum, kapının açıldığını değil, Loplop'un geldiğini fark etmişti.

İçeri adım attığında koku kafasına bir çekiç gibi vurdu:

Rutubet, balmumu, yanık yağ, ananas suyu buharının tatlı-irrite eden izleri...

Ve arkada, belli belirsiz bir çürük patates kokusu.

Patates kokusu, öyle sıradan bir mutfak kokusu değildi; bu, bir tür yorgunluk kokusuydu.

Tükenmişliğin kokusu.

Uykusuz bir sabah gibi, yanlış karılmış bir rüya gibi.

Kırmızı ışık, odanın yan tarafında yerleştirilmiş bir projektörden yayılıyordu.

Ama projektör çalışmıyordu — uzun zamandır çalışmıyor gibiydi.

Işık kendi kendine titreşiyor, yansıdığı duvar yüzeyinde canlıymış gibi kıpırdıyordu.

Loplop bir an için, gölgenin kendi kendine nefes aldığını düşündü.

Rahip, zincirlere asılı bir halde sarkıyordu.

Zincirler, tavanın paslı halkalarından aşağı doğru uzanmış, bedeninin iki yanından onu sabitlemişti.

Başını göğsüne eğmişti; saçları terli bir bez parçası gibi alnına yapışmıştı.

Teninin rengi, haftalardır güneş görmemiş bir patates kabuğunun sarımsı-mat tonlarındaydı.

Kuru.

Solmuş.

Pul pul dökülmeye hazır.

Sanki insan derisi değil, yanlış soyulmuş bir sebzenin kabuğu.

Zincirlerin bağlı olduğu yerden aşağıya doğru biriken pas lekeleri, mum ışığında sanki pıhtılaşmış kanın yanlış renkte bir versiyonu gibi görünüyordu.

Kırmızı değil...

Koyu kahve değil...

Daha çok, hastalıklı bir turuncu.

Loplop kasenin ağırlığını avuçlarında hissetti.

Turşu pekmezinin kıvamı, sıvı gibi değil, yaşayan bir şey gibi hareket ediyordu.

Kaseyi hafifçe eğdiğinde pekmez yüzeyinin dalgalanması çok yavaştı; gecikmiş bir yankı gibi, sanki sıvı değil de düşünce hareket ediyordu.

Zincirlerin yanına eğildiğinde zincirlerin soğukluğu alnına vurdu.

Demirin kokusu bir anda burnunu yaktı — ama demir kokusu değildi bu.

Bir şey daha vardı:

Ananas suyunun tatlılığıyla karışmış hafif, bozuk bir metal kokusu.

Eski radyoların içinden gelen ısınmış devre kokusu gibi.

Yanlış bir sıcaklık hissi.

Loplop, kasenin kenarını tutsak zincirlerin üzerine getirdi.

Pekmezi dökmeye başladığında ilk damla zincirlere değdiği anda bodrum katının derinlerinde yankılanan bir tısss sesi duyuldu.

Bu ses, bir yırtıcı hayvanın dişlerini göstererek tıslamaya başlaması gibi değildi.

Ne de kaynar yağın soğuk bir yüzeye dökülürken çıkardığı ses gibi.

Bu tıslama, nefes alan bir şeyin nefesinin kesilmesi gibiydi.

Sanki zincirler, üzerine dökülen pekmezle birlikte ilk kez ağrı duyuyordu.

Bir organmış gibi.

Pekmez, zincirlerin yüzeyinde siyah bir iz bırakarak yavaşça yayıldı.

Her yayıldığı noktadan küçük bir buhar bulutu yükseldi.

Buhar, odanın içinde dolandıkça kırmızı ışığın titreşmesine sebep oldu.

Bir an için, Loplop buharın bir şekil aldığını gördü:

Bir yüz.

Bir yüzün sadece gözleri.

Belki de sadece kendi halüsinasyonuydu.

Pekmezi sürmeye devam ettikçe zincirlerdeki tıslama giderek insan nefesine daha çok benzemeye başladı.

Ufak kısa soluklar, aralıklı, bozuk, kesik kesik.

Zincirler nefes alıp veriyor gibiydi.

Beden gibi değil...

Makinelerin bozulmuş dişlileri gibi.

O an rahibin başı hafifçe kalktı.

Bir ölü gibi değil...

Bir uykudan uyanan ama uyandığını kabul etmek istemeyen biri gibi.

Göz kapakları aralandı; Loplop gözbebeklerinde kendi yansımasını gördü ama kendi gözlerinden daha koyu bir çift göz değildi bu.

Rahibin gözleri, yosun tutmuş bir su birikintisinin altından bakıyor gibiydi.

Derin, ağır, bulanık.

“Sana... taze ananas verecekler...”

Bu sözler, bir insan sesi gibi çıkmadı.

Daha çok bir kasetin yavaşlatılmış kaydı gibiydi.

Sanki kelimeler rahibin ağzından çıkarken bozuluyor, uzuyor, eğilip bükülüyor, tekrar toparlanıyordu.

Kelimedeki "ananas" hecesi özellikle esnedi;

Loplop bir an için duvarlarda bu kelimenin yankılandığını duydu.

Kırmızı ışığın bile bu kelimeyle titreştiğini fark etti.

Rahibin dudaklarının kenarında hala patates püreleri kalmıştı.

Kuru, çatlak, rengi uçmuş püre.

Sanki hiç yıkanmamış bir hatıranın kalıntısı gibi.

Rahip, bu cümleyi söyledikten sonra göz kapaklarını tekrar kapadı.

Ama bu kapanış, bir yorgunluk değil, bir geri çekilme gibiydi.

Bodrumun derinliğine doğru geri kayan bir gölge gibi.

Loplop, zincirlerin üzerinde kalan son pekmez damlalarını da sürdü.

Zincirlerdeki tıslama giderek hafifledi.

Sonunda tamamen sustu.

Sessizlik, bir anda çok ağır bir şeye dönüştü.

Bodrum katı nefes almayı bıraktı.

Loplop geri çekildi.

Kaseyi elinde tutarken içindeki pekmezin yüzeyi tamamen düzleşmişti.

Ne bir kabarcık...

Ne bir dalga...

Sanki sıvı değil, ona bakan herkesi yansıtan siyah bir ayna gibiydi.

Bodrumun kırmızı ışığı aniden çok hafif bir şekilde titredi.

Rengi soldu, sonra geri geldi.

Kısacık bir an için odanın tamamen karardığını hissetti Loplop.

Bir göz kırpması kadar kısa bir süre.

Ama o an içinde...

Sanki biri onun omzuna dokunmuştu.

Görünmeyen bir el.

Soğuk bir parmak.

Kuru bir nefes.

Loplop hızla merdivenlere doğru yöneldi.

Arkasından gelen tek ses, pekmezin zincirlerde bıraktığı son tıslamanın gecikmiş yankısıydı.

Bir lanetin başlangıç notası gibi.

BÖLÜM 6 – HASTANENİN ÇÖKÜŞÜ VE YENİ PATATESLER

Hekimoğlu’nun hastanesindeki işler, sanki görünmez bir el her kapı kolunu hafifçe kirletip her lambanın içine bir miktar nem bırakmış gibi, her geçen gün daha da kabarıyor, genişliyor, dallanıp budaklanıyordu. Hastanenin koridorlarında yürüyen doktorların ayak sesleri gittikçe daha pes, daha ağır, daha tok gelmeye başlamıştı; bunun bir yankıdan mı, yoksa zeminin altında dolaşan başka bir şeyin nefesinden mi kaynaklandığı belli değildi. Hekimoğlu, sabahları beyaz önlüğünün cebine koyduğu kalemi ararken bile sanki onun elinden önce başka bir parmak dokunuyormuş hissine kapılıyordu.

Bu yoğunluk içinde bodruma inmek onun için artık giderek imkânsız hale gelmişti. Gün içinde muayene odaları, evraklar, öksüren hastalar, tekrar tekrar bozulup tekrar çalışan EKG cihazı, tavandan sarkan örümcek ağlarının şekil değiştirip değişmediğini anlamaya çalışan hemşireler; hepsi Hekimoğlu’nun zamanını parça parça yiyordu. Bodruma, Loplop’un mekanına, Rahip’in yankılı nefeslerinin dolaştığı o düşük tavanlı karanlığa patates taşıyamadığı her gün, yukarıdaki koşturmacanın içinde hissettiği yorgunluk tuhaf bir maddeye dönüşüyor ve bu madde en sonunda bodrum katında kendi hayatını buluyordu.

Patatesler, kendi kendine püreleşmeye başlamıştı.

İlk günlerde Loplop bunun bir böcek işi olduğunu düşündü; ısırılmış, oyulmuş, kemirilmiş bir patates görse şaşırmazdı. Ama patatesler parçalanmıyor, çürümüyordu; daha çok… içe doğru eriyordu. Sanki biri kabuğuna dokunmadan içini yumuşatıyor, dışını sağlam bırakıyor, yalnızca iç tarafı sessizce, kimsenin fark etmediği bir gece boyunca un ufak ediyordu. Patateslerin bulunduğu kasanın içinde her sabah kahverengiye çalan sarı bir tür bulamaç belirliyordu; Loplop karıştırdığında bulamaçtan hafif bir nefes sesi duyduğunu sanıyordu. “Belki de hastaneyle uyum sağlıyorlar,” diye düşündü bir keresinde. “Yukarıdaki hastalar bozuldukça, aşağıdaki patatesler de bozuluyor.” Ama bozulma değildi bu. Daha çok… eğrilme, bükülme, içe çökmeydi; tıpkı uzun süredir nefesini tutan birinin sonunda göğsünü içeri çekmesi gibi.

Rahip bu gelişmeden memnundu.

Bodrumun köşesinde, zincirlerinin uzun süredir taşıdığı yorgunlukla hafifçe gıcırdayarak sallanırken, patateslerin püreleşmesini izleyebiliyordu. Loplop bazen onun gözlerinin tam kapalı olduğunu düşünür, ama bir anda rahibin kirli göz kapaklarının arasından belli belirsiz bir parıltı çıkardı; sanki rahip bodrumun karanlığında bir şeyler okuyor, bir şeylerle konuşuyor veya en azından onları dinliyordu. Patateslerin içe doğru eridiği o anlarda rahip hafif bir kahkaha atar gibi olurdu, çok kuru, çok ince; tıpkı sobaya atılmış bir yaprağın yanarken çıkardığı tıs sesine benzer bir şey.

Bazen Loplop’u çağırırdı:

— Yaklaş, yaklaş da şu pürelerin ne hatırlattığını söyleyeyim sana.

Loplop ürperirdi.

Rahip konuşmaya devam ederdi:

— Bunlar sıradan patates değil... Bunlar, hatırlamak istemediğin patatesler.

Loplop hiçbir zaman ne demek istediğini tam anlamazdı, ama anlamaya yakınlaştığı anlarda başı hafifçe dönmeye başlar, rahibin sesinin tonunda ince bir metalik titreşim duyar, sonra hemen konuyu değiştirirdi.

Günler geçtikçe Rahip'in sıkıntısı arttı. Zincirlere bağlı bir beden için sıkılmak tuhaf görünür, fakat rahip sıkılıyordu. O kadar sıkılıyordu ki bir gün boş duran kaset kutularını eline aldı. Loplop kapıdan girer girmez onu gördü: Zincirlere bağlı olmasına rağmen bir şekilde yerdeki kaset kutularına ulaşmıştı; nasıl eğildi, nasıl uzandı, zincirler nasıl bu kadar esnedi, Loplop bunu hiç çözemedi. Ama rahip kaset kutularını kullanıyordu; içine patates pürelerinden dolduruyordu. Parmaklarıyla püreyi çekip çekip kutulara sıkıştırıyor, kapağını kapatıyor, sonra tekrar açıp bir parça daha koyuyor, sanki kasetin içindeki bant hâlâ önemliymiş gibi.

Kutuları doldurduktan sonra Loplop'a dönüp o kuru, derisiz sesini çıkardı:

— Kaset ister misiniz? İçinde... Mambo'nun sesi var...

Bu cümle Loplop'un omurgasına buz gibi bir çizik çekti. Mambo'nun sesi. Patates püresiyle doldurulmuş kaset kutusunda. Bir kaset bantından değil, bir sebzenin içinden gelen hayalet bir ses mi? Mambo çoktan ölmüştü; Loplop'un ona ne yaptığını, cesedi nasıl taşıdığını, Lokman Hekim'in tezgâhında o cesedin nasıl işlendiğini düşündüğünde bile midesi bir anlığına sıkılıyordu.

Rahip ısrarla kaseti uzatıyordu.

— Alın... Alın da dinleyin... Belki bir şey söylüyordur...

Loplop o an kaseti eline almak istemedi. Ama kaset orada durdukça, rahibin kuru sesinin tavan arasında dolaşan bir yarasa gibi havayı titrettiğini hissettikçe, zihninde tuhaf bir merak kabardı. “Ya gerçekten Mambo’nun sesi varsa?” Bu düşünce, mantığının üstünden ince bir perde gibi süzüldü. Mambo’nun sesi ne söyleyebilirdi? Mambo, öldüğünü biliyor muydu? Ölüm anında ne duydu? Loplop’un sesini hatırlıyor muydu? Acaba bir isim mi fısıldamıştı?

Merak, bir su damlasının duvarı sürekli vurup sonunda küçük bir delik açması gibi, Loplop’un sabrını delmeye başladı.

Ve sonunda dayanamadı.

Kaseti Betamax’a taktı.

Cihaz çalışır çalışmaz bir tık sesi geldi; sanki elektrik devreleri bir şeyi reddediyor, ama aynı zamanda kabul etmek zorunda kalıyordu. Betamax’ın ekranı bir anda karardı, sonra bulanık bir beyazlıkla titredi, sonra tekrar karardı, tekrar beyazladı. Loplop’un nefesi göğsünde asılı kaldı; cihazın üzerindeki küçük kırmızı ışık bir anlığına yanıp söndü ve tam o anda ekran parladı: 88:88

Aynı sayı.

Daha önce görmüştü bunu. Bir şeylerin sıfırlanmış, kopmuş veya zamanın kendisinin içe katlanmış bir versiyonu gibi. Zamansızlık. Saat olmayan bir saat. Ölünün sesini saklayan bir rakam.

Ekrandaki 88:88 titreşirken evin tüm ışıkları söndü.

Sanki biri tüm lambaları aynı anda üfleyip söndürmüştü. Fakat evde rüzgâr bile yoktu. Bir nefes bile yoktu. Loplop'un kendi kalp atışı bile sanki sessizliğin içinde yutuluyordu. Karanlıkta Betamax'ın ekranındaki o beyaz rakamlar, Loplop'un yüzüne soğuk bir ışık düşürdü. Işığın içinde Loplop'un yüz hatları gerildi, gözlerinin altı çukura gömülmüş gibi göründü. Rahip zincirlerde hafifçe oynadı; Loplop titreşimlerin havayı sardığını fark etti. Rahip bir şey söylemedi. Sadece dinliyordu.

Ve o anda:

Bir koku.

Keskin, toprağımsı, gübreli bir koku. Ama daha yoğundu. Loplop bir anda pencereye bakmak zorunda kaldı. Pencere karanlıkta belli belirsiz seçilebiliyordu. Camların üzerinde yine o kahverengi madde vardı. Gübrenin sürülmüş olduğunu hemen anladı; Loplop'un midesi hafifçe bulandı. Ama bu kez gübrenin içinde başka bir şey vardı.

Pencerenin tam ortasında bir patates dilimi duruyordu.

İnce kesilmiş, sarı-etli bir dilim.

Ve dilimin üzerinde bir göz çizilmişti.

Çizgi, şaşırtıcı şekilde düzgündü. Ne bir çocuk çizgisi gibi eğriydi ne de titrek bir elin ürünü gibiydi. Göz Loplop'u izliyormuş gibiydi. Loplop baktıkça göz bebeğinin yer değiştirdiğini sandı; belki sadece kendi nefesinin buğusu camda hafifçe titreştiği içindi, ama Loplop, o an bunun ötesinde bir şey olduğuna emindi. Göz hareket etmiyordu ama onu izliyordu.

Betamax hâlâ 88:88 gösteriyordu.

Karanlık, Loplop'un kulaklarını doldurmuş gibiydi.

Rahip, zincirlerinde hafifçe doğruldu. Boynunu çok az kaldırdı. Ve Loplop'a doğru eğilip fısıldar gibi bir ses çıkardı:

— O seni görüyor...

Loplop, rahibin bu sözlerinin patatesin üzerindeki gözle mi, Mambo'nun sesiyle dolu olduğu söylenen kasetle mi, yoksa Betamax'ın karanlığın içini yırtan beyaz ışığıyla mı ilgili olduğunu çıkaramadı. Ama bilmediği tek bir şey vardı: Bu geceden sonra hiçbir şey yerinde durmayacaktı. Bodrumdaki patatesler, hastanedeki püreleşen bedenler, zincirlerde sallanan rahip, Mambo'nun sesi, Lokman Hekim'in balmumları, Çeşnili Mermer Vadisi'nin taşlarının tınlaması... Hepsi bir noktada birleşiyordu.

Ve o nokta Loplop'un tam arkasında, Betamax'ın soğuk ışığında, pencerenin üzerindeki patates gözün içinde bir yerdeydi.

Karanlık odanın her köşesinde minik bir tıklama duyuldu.

Patates gözün içindeki çizgiler çok hafifçe oynadı.

Loplop, Betamax’ın fişini çekmeyi düşündü.

Ama yapamadı.

Kasetin içinden çok uzak, çok kısık, kaybolmak üzere olan bir fısıltı yükseldi.

Tam Mambo’nun sesine benzeyen bir şeydi.

Ve adını söylediğini sandı.

BÖLÜM 7 – MAMBO’NUN KOKUSU VE KLİMA

Yusuf Mambo’nun ölümünün üzerinden tam bir yıl geçmişti. Takvim yaprakları düşmüş, mevsimler değişmiş, kar yağmura, yağmur sarı güneşli bir sonbahara dönmüş, ama apartmanın içindeki şey—koku—hiçbir yere gitmemişti. Aynıydı. Aynı koyulukta, aynı ıslaklıkta, aynı yapışkanlıkta duruyordu. Loplop her sabah kapısını açtığında merdiven boşluğunda ilk karşılaştığı şey artık ışık değil, sessizlik değil, uğultu değil; Mambo’nun kokusu oluyordu.

Bu koku, sıradan bir koku değildi. İnsan burnuna yaklaşan bilindik bir çürüme, bir bozulma, bir rutubet kokusu değildi. Daha çok… bir hatıranın teni vardı üzerinde. Sanki hatıralar da çürüyebilirmiş gibi. Sanki bir beden öldüğünde onun anıları da, korkuları da, rüyaları da sonunda bir kokuya dönüşüp havada asılı kalırmış gibi. Loplop bu kokuyu her duyduğunda, Mambo’nun yüzünü değil; Mambo’nun yüzünün gerisinde duran karanlık bir boşluğu hatırlardı. O boşluk nefes alıp veriyor gibiydi.

Koku, apartmanın bütün katlarına yayıldı. Üst kattaki komşu camlarını gün boyu açık tutar, ama gece kapattıklarında koku yine içine sinerdi; duvarlar, mimarisi kötü yapılmış bir hatıra gibi, kokuyu geri kusardı. Alt kattaki yaşlı kadın torunlarına “Mutfak lağım kokuyor,” derdi ama Loplop bilir, bu lağım kokusu değildi. Bu, yalnızca bir insanın ölümüyle ortaya çıkabilecek türden bir karanlıktı.

Tam bu dönemde Tavşanoğlu’nun sesleri tekrar apartmanda dolaşmaya başladı. Adımları hep geceleri duyulurdu; merdivenlerden inerken ayakkabılarının tabanı sanki mermer değil, başka bir şeyin üzerinden geçiyor gibi kuru bir sürtünme sesi çıkarırdı. Tavşanoğlu, Hekimoğlu’nun bodrumuna klima takma fikrini o getirdi. Nedense yıllardır kapalı, nefes almayan, tavandan damlayan, demir zincirlerin titreşimiyle yaşayan o bodruma bir klima takılması fikri Loplop’a tuhaf göründü. “Bodrum neden serinletilsin ki?” diye düşündü. Zaten soğuktu. Zaten nemliydi. Zaten karanlıktı. Sanki klima, var olan karanlığı daha da görünür kılacakmış gibi geldi.

Ama Tavşanoğlu ısrarcıydı.

Bir akşam bodrumun kapısının önünde durdu, elinde siyah küçük bir çanta vardı. Çantanın içindeki metal parçalar her adım atışında birbirine çarpıp ince, tok, anlaşılmaz bir tıngırtı çıkarıyordu. Loplop kapıyı açtığında Tavşanoğlu doğrudan içeri girdi. Ona hiçbir şey söylemedi.

Yalnızca çalışmaya başladı.

Klima takılırken çıkan uğultu, sadece bir makine sesi değildi. Tavşanoğlu tornavidayı döndürdükçe, duvarların içinden başka bir uğultu daha çıkıyordu. Rahibin zincirleri bu uğultuya hemen tepki verdi; Loplop

zincirlerin metal halkalarının gerginleştiğini, içinde bir titreme biriktiğini hissetti. Sanki zincirler klimaya cevap veriyor, yeni gelen sese karşı bir karşı-ses üretiyordu.

Klima çalıştığında uğultu daha da büyüdü.

Düşük frekanslı, göğüste yankılanan, kulakla değil de daha çok bedenle duyulan bir çeşit uğultuydu bu. Loplop ilk saniyelerde bunu yeni bir cihazın titreşimi olarak yorumlamaya çalıştı. Ama bir süre sonra fark etti: bu uğultu düz değildi. İçinde dalgalar vardı. İçinde ritimler vardı. İçinde bir nefes vardı. Sanki klima yalnızca hava çekip vermiyor; aynı zamanda bir dili varmış gibi, cümleler kuruyormuş gibi uğulduyordu.

Zincirler buna eşlik etti.

Rahip bu uğultuyu duyunca hafifçe doğruldu.

Yüzünde hâlâ o patates kabuğunu andıran kuruluk vardı; kırışıklıklar kabuğun derin damarları gibi, ışığın olmadığı yerlerde daha karanlık görünüyordu. Rahip başını klimaya doğru çevirdi. Onu görmedi belki, ama duydu. Uğultuya kulak verdi. Zincirlerin metal halkaları her uğultuda titredi ve bu titreşim o kadar düzenliydi ki, Loplop bir süre sonra rahip-zincir–klima üçlüsünün aynı nefesi paylaştığını gördü. Bodrumdaki hava artık insanın değil, makinenin nefesiydi. Klima uğuldadıkça zincirler cevap verdi; zincirler her titreştiğinde rahip titredi; rahip titreyince bodrumun duvarları titredi.

Bodrum, yabancı bir diyafon gibi çalışmaya başladı.

Loplop bir süre sonra klimayı kapattırmak istedi ama Tavşanoğlu çoktan gitmişti. Kapıyı kaparken geriye dönüp yalnızca şunu söylemişti:

— Artık gereken şeyler bağlanmıştır.

Ne demekti bu “bağlanmıştır”? Neyin bağlandığını söylememişti. Klima mı? Zincirler mi? Bodrumun nefesi mi? Loplop bilmedi. Ama o gecenin sabahında bodruma indiğinde fark etti: klima çalışmıyor olsa bile uğultu hâlâ sürüyordu.

Rahip, uğultunun ortasında hafifçe sallanıyordu.

Her sallanışta Loplop’un midesine doğru çürük bir hava doluyordu.

Mambo’nun kokusu, Loplop’un evine de sızıyordu artık.

Loplop bazen apartmanın ön kapısından içeri daha yeni girerken kokuyu hissederdi. Bu anlarda, kokunun kendisine yaklaşmadığını, tam tersine kendisinin kokunun içine doğru yürüdüğünü düşünürdü. Ananas kokusu gibi tatlı bir yan vardı bu kokuda; tatlı ama bozulmuş bir tatlılık. Çürük bir ananasın içindeki fermente kesifliği. Bir cesedin bozulmuş kaslarından çıkan o ağır nemli kokunun üstüne dökülmüş meyve suyu gibi bir karışım. Loplop ne zaman nefes alsa, kokunun içindeki ananas gölgesi ciğerlerine inerdi. Bu gölge ne tatlıydı ne de tamamen iğrenç; ikisinin arasında bir noktadaydı. İnsan burnunu kaldırsa da kaçamaz, iyice içine çekse de tat alamazdı. Koku bir şey anlatmak istiyor gibiydi.

Gece olup klimadan gelen uğultu artınca, kokunun yoğunluğu da artıyordu. Loplop bazen bu kokunun nereden çıktığını bulmaya çalıştı. Mambo’nun cesedi çoktan gitti; Lokman Hekim’in dükkânı da uzaktı. Ama kokunun kaynağı hiçbir zaman uzak bir yer gibi gelmiyordu. Sanki duvarların içinden sızıyor, sanki zeminin altından yükseliyor, sanki Loplop’un kendi nefesinden çıkıyordu.

Bir gece uyandığında odasında havanın durduğunu fark etti. Pencere açıktı ama hiçbir rüzgâr yoktu; perde bile hareket etmiyordu. Bu durgunluğun ortasında Mambo'nun kokusu odanın ortasında bir noktada sabit duruyor gibiydi. Loplop onun şeklini bile gördüğünü sandı—yuvarlak, bulut gibi olmayan, daha çok bir gölgenin nefes almış hâli gibi bir kütle.

Burnundan içeri girdi.

Boğazından aşağı aktı.

Göğsünün içinde bir sıcaklık bıraktı.

Loplop o an şunu anladı:

Bu artık sadece bir koku değildi.

Bu, Mambo'nun varlığıydı.

Koku yalnızca bir işaretti.

Bir çağrıydı.

Bir gölgeydi.

Ve klima her çalıştığında, bu gölge biraz daha belirginleşiyordu.

Rahip zincirlerinde titredi, göz kapakları aralandı ve Loplop'a bakmadan, yalnızca kokuyu işitiyormuş gibi fısıldadı:

— O hâlâ buraya geliyor...

BÖLÜM 8 – SUCUKLU KÖFTE PARTİSİ

Bir yıl geçmişti.

Bütün apartman bu yılın nasıl geçtiğini hatırlamaya çalışıyordu ama kimse hatırlayamıyordu; sanki yıl, insanların zihinlerinde değil, duvarların içinde yaşanmıştı. O duvarlar ki, Mambo'nun kokusunu tutmuş, Loplop'un uykusuzluğunu emmiş, Hekimoğlu'nun patateslerini sayıklamıştı. Bir yılın ardından, herkes aynı düşünceye varmış gibi davrandı: bir kutlama yapılmalıydı.

Kutlama, her ne kadar kimse bunu yüksek sesle söylemese de, felaketlerin üstünü örten ince bir peçeydi. Apartman sakinleri neyi kutladıklarını tam olarak bilmiyorlardı. Birçoğu belki kutlanacak bir şey kalmadığını biliyordu. Ama yine de masalar çıkarıldı.

Apartmanın avlusu o gün tuhaf bir şekilde aydınlıktı. Güneş çıkmamıştı ama gökyüzü sanki bulutların altında kireçle boyanmıştı; ışık doğrudan değil, duvarlardan yansıyarak geliyordu. Bir rüyanın içinde yanan fluoresan lambalar gibi.

Masanın üzeri beyaz bir örtüyle kaplıydı ama bu örtü, Loplop'a her baktığında sanki biraz daha sararıyor gibiydi; ışığın yönü değişmese bile örtü soluyor, sonra tekrar beyazlaşıyor, sonra tekrar soluyordu. Sanki örtü nefes alıyor gibiydi.

Apartman sakinleri teker teker geldiler.

Yüzlerinde bir yılın yorgunluğu vardı ama aynı zamanda, anlamlandırılamayan bir coşku. Bir yıl boyunca duvarlar arasında birikmiş

korkular, o gün avlunun genişliğinde biraz da olsa salıverilmişti; insanlar birbirleriyle konuşurken kelimelerini seçiyor, ama seçemediklerinde gülüyorlardı. Gülmelerinin bir kısmı sinirden, bir kısmı alışkanlıktandı; belki de bir kısmı, ne olup bittiğini anlayamamanın verdiği o içsel çalkantıdan doğuyordu.

Masaların üzerine salatalar dizildi.

Bir köşede biri soğan doğrarken, soğanın keskin kokusu havaya karışıp Mambo'nun bir yıl önceki çürük ananas kokusuyla çarpıştı; Loplop bunu duyunca içi ürperdi. Kokuların kavgası sessizdi ama Loplop'un burnunda yıldırımlar çakıyormuş gibi bir etki yaratıyordu. Soğanın canlı kokusu kısa bir süreliğine apartmanı "insanca" bir yer gibi gösterdi.

Herkes yerleştikten sonra sessizlik oldu.

Her kutlamanın birkaç saniye sürmesi gereken ama gerçekte uzun yıllar sürüyormuş gibi gelen o sessizlik.

O sırada Hekimoğlu göründü.

Üzerinde normal zamanlarında giydiği o gri, ter lekeli hastane önlüğü vardı. Ön tarafında püre izleri vardı—Loplop bunu hemen fark etti. Pürenin rengi normal patates püresinin rengi değildi. Biraz fazla sarıydı, biraz fazla parlaktı, ışık vurdukça içinde küçük gri damarlar beliriyordu. Loplop bu püreye "patates" demekte bile zorlanıyordu.

Hekimoğlu ağır bir ifadeyle yürüyordu.

Elinde bir sucuk taşıma aparatı vardı.

Aletin metal kenarları güneşsiz gökyüzünden yansıyan soluk ışığı titrek bir şekilde parlatıyordu. Aletin taşınması gerekiyordu; sanki içindeki yük, onu taşıyan kişiden daha ağırdı.

Herkes Hekimoğlu'nun aparatı açmasını bekledi.

Sanki bir şey açıklanacakmış gibi.

Sanki aparattan çıkacak şey herkesin içindeki düğümü çözecekmiş gibi.

Oysa açılacak olan sıradan bir sucuk kalabalığı olmalıydı.

Kokusu bile gelmemişti daha.

Hekimoğlu aparatı masanın üzerine bıraktı.

Metal soğuk bir sesle örtünün üzerinde kaydı.

Herkes tek bir noktaya odaklandı: kapağa.

Bir kapak hiçbir zaman bu kadar önemli olmamıştı.

Hekimoğlu parmaklarını aparata koydu.

Loplop, Hekimoğlu'nun ellerinin titrediğini gördü. Titreme, yorgunluk titremesi değil, başka bir şeydi; sanki elleri bir inatla başka bir doğrultuya gitmek istiyordu ama Hekimoğlu onları zorluyordu.

Kapağı açtı.

Sessizlik o anda kırılmadı.

Aksine, daha da yoğunlaştı.

Çünkü aparattan çiğ sucuk, pişmiş köfte veya en azından bir et parçası çıkması gerekirken...

İçinden yarım dilinmiş bir patates çıktı.

Patates, yağlı bir parlaklıkla kendini gösterdi.

Sanki yeni kesilmişti; yüzeyi ıslaktı. Ama bu ıslaklık su gibi değildi. Loplop'a bir anlığına, Mambo'nun cesedinden sızan ananas suyunu hatırlatan o garip sarımsı parıltıyı çağrıştırdı. Patates dilimi aparatta yalnız başına duruyor, kendi kendine bir kararlılık ve varlık iddiasıyla masaya bakıyordu.

Herkes dondu.

Biri bile nefes almadı.

Çünkü hep aynı şeyi düşündüler:

Burada bir şey çok yanlış.

Patates diliminin üzerinde ince, neredeyse görünmez bir titreşim vardı. Gözle görülmeyecek kadar hafifti ama Loplop bunu duydu. O titreşim—sanki uzaktan bir synth melodisinin kök sesi gibi—Loplop'un içindeki bir noktayı gıdıkladı. O titreşim, bodrum katından gelen o eski elektronik uğultuyu anımsatan bir şey taşıyordu. Patates dışarıdan bakıldığında sıradan bir mutfak malzemesi gibiydi ama Loplop, onun sıradan olmadığını biliyordu. Onun içinde bir şey vardı. Bir çağrı. Bir ses.

İşte o anda...

Birileri geriye doğru bir adım attı.

Ardından biri daha.

Sonra bir başkası.

Derken tüm apartman, patates dilimine bakarak geri geri yürümeye başladı. Bu hareket bir panik hareketi değildi; tamamen içgüdüsel bir davranıştı. Sanki herkes, patatesin varlığında anlaşılması güç bir tehdit hissediyordu. Patates onları izliyordu.

Bir kişi koştu.

Ardından bir başkası.

Sonra tüm apartman koşmaya başladı.

Masa devrildi.

Tabaklar yere düştü.

Soğan kokusu havaya karıştı.

Birinin elindeki köfte tablosu yere çarpınca köfteler çamurlu zemine yayıldı.

Herkes kaçıyordu.

Kaçarken de hiçbir şey söylemiyorlardı.

Çünkü kelimeler o an dil gibi çalışmıyordu; insanlar kelimeyi unutan, yalnızca bacaklarını hatırlayan yaratıklara dönüşmüştü.

Ve o gece şehirde heyelan oldu.

Kimse bunu patatesle ilişkilendirmedi.

Kimse partiyi hatırlamadı bile.

Ama Loplop apartmana dönerken toz bulutlarının arasında insanların yüzlerine bir şey sürdüklerini gördü. Bir çılgınlık anı gibi değil; tam tersine, sakin, ritüel benzeri hareketlerle.

Yüzlerine mandalina suyu sıkıyorlardı.

Sanki kendilerini temizliyorlarmış gibi.

Sanki bir şeyden arınıyorlarmış gibi.

Sanki patatesin bakışını silmeye çalışıyorlarmış gibi.

Hiç kimse neden yaptığını açıklamadı.

Hiç kimse yapmak zorunda olmadığını söylemedi.

Ama Loplop o gece bir gerçeği anladı:

Patates, masaya konmamıştı.

Patates, gelmişti.

BÖLÜM 9 – NİĞDE HARAMİLERİ VE KURBAN

Turşu pekmezi ritüelinin o sabah başarısız olduğunu ilk fark eden rahip olmadı; bodrumun nefesi değişmişti. Loplop içeri adım atar atmaz havanın dokusunun başka bir şey olduğunu hissetti—daha yoğun, daha yapışkan. Adeta patates püresinden sıkılmış bir buhar gibi ağırdı. Mumların ışığı, duvarlara tutunacak bir yer bulamıyordu; her titremede duvarlar çekiliyor, sonra ışığı kabul etmekten vazgeçip geri itiyordu.

Rahip zincirlere yaslanmıştı; yüzünün patates kabuğu gibi kuru dokusunda yeni çizgiler belirmişti. Loplop başta bunun yorgunluktan olduğunu düşündü, fakat sonra rahibin yavaş yavaş kımıldayan dudaklarından şu kelimenin çıktığını duydu:

— Olmadı...

Bir anlık sessizlikten sonra zincirler gerildi.

Sanki zincirlerin içinden biri geçiyordu.

Görünmeyen, ama ağır bir şey.

Patatesler...

Onlar aniden ses çıkarmaya başladılar.

Bodrumun ortasında duran eski plastik kasaların içindeki patates yığını, Loplop'un gözünün önünde kıpırdamaya başladı. Kabukları çatlıyor, kabukların içinden sarı ışık dışarı sızıyordu. Patateslerin üzerinde ananas gölgelerine benzer bir desen belirdi. Loplop, desenlerin hareket ettiğini fark etti.

Rahip birden doğruldu. Zincirler protesto eder gibi şıkırdadı ama rahip, zincirlerin sınırında dimdik ayağa kalktı. Başını geriye yasladı, göz kapakları yarı açıkken fısıldadı:

— Turşu pekmezini yanlış sürdüm...

— Yanlış gün... yanlış saatte...

Patateslerin içinden biri diğerlerinden hızlı büyümeye başladı.

Loplop bunu görürken bedeninde soğuk bir ürperti hissetti; sanki patatesin genişleyişi kendi ciğerlerini de genişletiyordu. Patates kabuğu gerginleşiyor, içine hava değil, başka bir şey doluyor gibiydi.

Ve sonra... kabuk yüzeye yakın bir noktadan çatladı.

Çatlayan yerin altında bir yüz vardı.

Doğrudan Loplop'a bakan bir yüz.

O yüzü tanımamak imkânsızdı.

Fotoğraflarda, kitapların sayfalarında, okul duvarlarında, televizyon arşivlerinde yıllarca aynı ifadeyle duran bir yüz. Kaşlarındaki tanıdık o kıvrım, alnındaki çizgi, dudakların kenarındaki o tuhaf kararlılık—ama bu yüz artık bir patates kabuğunun altındaydı.

Rahip titreyen bir nefesle söyledi:

— Turgut Öz-al... dönecek...

— Patatesin içinden...

— Pürenin karanlığından...

Sözler bodrumda asılı kaldı.

Tınılarının kenarında metalik bir uğultu vardı; sanki kelimeler, zincirlerin pasından yapılmıştı.

Loplop geri adım attı.

Rahip ise sanki olup bitene şaşırmıyormuş gibi, patateslerin büyümesini izliyordu. Bir patates daha genişledi. Diğeri de. Köklerinden ışık sızıyordu. Bir tanesinin kabuğu üzerinde küçük bir göz oluştu: çizilmiş değil, doğmuş bir göz. Göz bir süre sabit durdu, sonra Loplop'a baktı.

Loplop nefes almakta güçlük çekti.

Patateslerin gözleri... onu izliyordu.

Rahip fısıldadı:

— Yeni patatesler doğuyor...

— Dönüş başlıyor...

Ve patateslerin doğuşu, Hekimoğlu'nun sonunun başlangıcı oldu.

Hekimoğlu o gece uyandığında, yatağının kenarında oturan biri vardı. Karanlıkta yalnızca bir siluet gibi görünüyordu; gri, bulanık, parazitli bir görüntü. Hekimoğlu gözlerini kırptı, ama siluet kaybolmadı. Bir rüya değildi. Siluet sessizce ayağa kalktı.

O anda Hekimoğlu'nun zihninde tek bir düşünce belirdi:

Ben çağrıldım.

Ne tarafından, kim tarafından çağrıldığını bilmiyordu ama bu çağrının onun iradesiyle ilgisi yoktu. Biri onun adını çok uzaktan, çok eski bir yerden çağırmıştı. Ananas suyunun içindeki bir ses gibi, şekerli ve karanlık.

Hekimoğlu kendini dışarıda buldu.

Ayakkabılarını bile giymeyi unuttu.

Ay ışığı bile olmayan bir gecede adımlarını takip eden tek şey gölgesiydi; ama gölgesi ona ait değildi. Gölgede, patates kabuğu gibi çatlak çizgiler vardı.

Bir süre yürüdü.

Sonra fark etti ki şehir geride kalmıştı.

Asfalt bitmişti.

Toprak başlamıştı.

Hiçbir sınır taşını geçmemişti ama bir şekilde Niğde harabelerine gelmişti. Önünde kerpiç evlerin kalıntıları, dar sokaklar, bir zamanlar insan seslerinin dolaştığı ama şimdi yalnızca rüzgârın uğuldadığı boşluklar duruyordu.

Ayaklarının altındaki toprak nemliydi.

Sanki yağmur yeni dinmişti.

Ama gökyüzünde bir damla bile bulut yoktu.

Hekimoğlu sokaklara ilerledi.

Sokakların içinde bir düzen vardı; kerpiç duvarlar, taşların dizilişi, yıkıntıların boyu... hepsi bir çeşit geometriyi takip ediyor gibiydi. Yıkıntılar rastgele yıkılmamıştı; onları bir el biçimlendirmişti. Patateslerin doğduğu geometriyi andırıyordu.

Bir köşeyi döndüğünde, karşısına biri çıktı.

Basurlu bir yaşlı dede.

Dedenin yüzü donuktu.

Cildi çatlak, dudakları kuru tuzla kaplı gibiydi.

Gözleri su toplamıştı ama o suyun kaynağı gözyaşı değildi; daha çok çürümüş meyvelerin bıraktığı reçineli bir sıvıya benziyordu.

Dede bir bastona dayanıyordu ama bastonun ucunda metal yoktu; ucunda çiğ bir patates kabuğu vardı. Basurunun verdiği acıyla bükülmüş bedenine rağmen, adamın duruşunda garip bir güç vardı.

Hekimoğlu kaçmak istedi.

Ama kaçamadı.

Bedenini kontrol eden kaslar onun değildi artık.

Biri onun adımlarını yönetiyordu.

Dede ağzını açtı.

Çenesinden çıkan ses insan sesi değildi.

Daha çok patateslerin bodrumda çıkardığı o synth benzeri çatlamanın sesiydi.

Arada bir derin bas bir uğultuya dönüşüyordu.

Dede yaklaştı, elini uzattı, Hekimoğlu'nun omzuna dokundu.

Dokunuş buz gibiydi.

Ama buzun altında bir yanma vardı.

Sanki buz, ateşli bir şeyin kabuğuydu.

Sonra olanlar çok hızlı oldu.

Dede onu yere yatırdı.

Toprak sanki Hekimoğlu'nun altında yumuşadı.

Toprak onu kabul etti.

Dede cebinden küçük bir bıçak çıkardı.

Bıçak metal değildi; bir patates kabuğunun sertleşmiş kısmından oyulmuş gibiydi. Hekimoğlu bağırmak istedi ama sesi çıkmadı. Ses telleri çoktan başka bir varlığa ait gibiydi.

Dede, Hekimoğlu’nun göğsünü yardı.

Ağrı birkaç saniyeliğine gerçekti;

sonra ağrı bile ona ait olmaktan çıktı.

Dede organları çıkarırken yüzünde bir huşu vardı.

Organları tek tek bir kaba koydu.

Kaptaki sıvı koyu renkliydi—türdeş bir hoşaf.

Hoşafın içinde eriyen meyveler değil,

Hekimoğlu’nun iç organlarının yavaşça çözündüğü koyu bir sıvı vardı.

Dede son organı da çıkardıktan sonra kalan bedenin üzerini kapattı.

Bir süre düşündü.

Sonra bilinmeyen bir ritüelin gereğiymiş gibi,

yapışkan şarap şişelerini Hekimoğlu’nun tenine sürmeye başladı.

Şişelerin içindeki sıvı dökülmüyordu;

şişeler yapışkandı,

sanki ten üzerine konduğunda orada kök salıyordu.

Dede işini bitirince doğruldu.

Toprak tekrar koyulaştı.

Sessizlik gökyüzüne kadar yükseldi.

Ve Hekimoğlu artık yoktu.

Yalnızca harabelerin içinde yankılanan bir fısıltı kaldı:

“Öz-al… geliyor…”

BÖLÜM 10 – BİSİKLETTE PATATES

Hekimoğlu’nun yokluğunu kimse ilan etmedi.

Apartmanda yüksek sesle konuşmaya cesaret eden olmadı.

Göz temasından kaçındılar.

Merdivenlerde ayak sesleri bile çekingenleşti; sanki her adımda zemin, “Bir kişi eksik,” diye homurdanıyordu.

Ama patatesler…

Patatesler bunu ilan etti.

Hekimoğlu’nun ortadan kaybolduğu gece, bodrumun kapısının altından yukarı doğru yükselen bir sessizlik vardı—rahatsız edici değil, aksine neredeyse huzur veren bir sessizlikti. Loplop bunu ilk fark edenlerden biriydi. Birden bire yorgunluğunu bile hissetmez olmuştu; o çok tanıdığı ağır, püre kokulu hava dağılmıştı. Sanki bodrum, içindekilerin nihayet rahat bir uykuya geçtiği bir sığınak olmuştu.

Loplop sabah erkenden uyanıp odasına döndüğünde kendi kendine mırıldandı:

“Bir şey… düzeldi.”

Kelimelerin hiçbir anlamı yoktu.

Ama his çok netti.

Bir uğultu eksilmişti, binanın kolonları rahatlamıştı, beton birkaç saatliğine nefes almayı başarmıştı. Loplop omzundaki görünmez yükün azaldığını hissetti. Patatesler de sanki aynı şekilde bir dinginlik bulmuştu. Kabuğu çatlayan patateslerin yankısı kesilmiş, bodrumdaki o sıkışık parazit sesi uçup gitmişti.

Fakat—her zamanki gibi—bu huzur uzun sürmedi.

O akşam Loplop evde yalnızdı. Televizyon çalışmıyordu; fişi takılıydı ama ekran tek bir ışık bile üretmiyordu. Loplop kumandaya basmayı denedi fakat kumanda elinde ağır bir taş gibiydi. En ufak bir tepki yoktu. Evdeki eşyalar birbirlerine küsmüş gibiydi: masa kendi içine kapanmış, koltuklar içbükeyleşmiş, halı köşelerini büzmüştü.

Sadece bir nesne uyumadı:

JVC kasetçalar.

Loplop uzun zamandır dokunmadığı halde kasetçalar yanıp sönen turuncu ışığıyla onu çağırıyordu. Işık bir ritme sahipti; yavaşça yanıyor, tamamen sönüyor, tekrar yanıyordu. Sanki nefes alıyordu.

Sanki odanın karanlığında tek yaşayan şey oydu.

Loplop istemeden ışığa yaklaştı.

Kasetçalar hiçbir düğmeye dokunmadığı halde kendi kendine “PLAY” konumuna geçti.

Saniyeler sonra hoparlörlerden bir ses sızdı.

Sadece bir ses değil: zamanın içinden geçen, yankısı bozulmuş, eski bir devlet dairesinden kopup gelen bir titreşim.

Bir adamın sesi.

— “Her patatese… üç katlı villa dikeniz…”

Ses durdu.

Sonra tekrar oynadı.

— “Her patatese… üç katlı villa dikeniz…”

Cümlenin sonundaki “-niz” hecesi, kasetin bozulmuş bandında hafifçe uzuyor, yankı neredeyse fısıltıya dönüşüyordu. Fısıltı Loplop’un odasının

duvarlarında dolaşarak karşı köşeye çarpıyor, tavanda asılı kalıyor, sonra geri dönüp JVC kasetçalarına doğru akıyordu.

Loplop’un zihni birden ağırlaştı.

Cümlenin anlamını bilmek istemedi ama bildi.

Kelimeler açıklama gerektirmeyen türdendi.

Bir buyruktu.

Bir hesap defterinin keskin çizgilerinden çıkmış bir emir.

Kaset çalarken odadaki hava değişti.

Pencerenin altındaki bitki soldu.

Koridorda duran eski ayakkabılar kararark içine doğru kıvrıldı.

Loplop’un kalbi vuruşlarını yavaşlattı.

Kasetçalar konuşmaya devam etti:

— “Patates… tarlaları…”

— “…yok…”

— “…edilince…”

Cümleler parçalanmıştı ama anlam bütündü.

Bir eksilme gerçekleşmişti.

Bir yok oluş çoktan tamamlanmıştı.

O gün şehrin tamamına bir sessizlik çöktü.

Bu sessizlik doğal değildi—hava bile ses çıkarmaktan vazgeçmişti. Ağaç yaprakları bile rüzgâr yokken hareket ediyor ama ses üretmiyordu. Bakkalın

önündeki süpürge devrildi, ama yere çarptığında duyulması gereken o kuru “tık” sesi gelmedi.

Sanki şehir kendi ses bantlarını sökmüştü.

Kiracıların apartmandan çıkarken lastiklerinin yere değdiği anlarda bile çıt çıkmıyordu.

Köpekler havlamamayı öğrenmişti.

Kuşlar kanat çırpmayı unutmuştu.

Patates tarlaları yok edilince, şehirde kalan tek şey bu yutulmuş sessizlikti.

Akşamüstü sis çöktü.

Sis, apartmanların arasında ağır ağır ilerleyen bir hayvan gibiydi; gri, tüylü, dev bir yaratık. Belki de sadece sis değildi—kesinlikle insan yapısı bir şey değildi. Sokakları kaplayan bu gri örtü, zamanın hızını bile değiştirmişti. Loplop camdan baktığında sokak lambalarının ışığının sis tarafından yutulduğunu gördü. Sis, ışığı kabul etmiyordu.

Tam o anda, sisin içinden bir hareket belirdi.

İlk başta gölge sandı.

Sonra gölgenin bisiklet formunda olduğunu fark etti.

Bir bisiklet.

Kendi kendine ilerliyordu.

Sanki rüzgâr onu itiyormuş gibi değil;

sanki bisiklet kendi karar veriyormuş gibi,

bilinçli bir rota izliyormuş gibi.

Pedallar boş dönüyordu.

Tekerlekler yavaş ama kararlı bir biçimde dönüyordu.

Loplop bu manzarayı izlerken göğsünde ince bir ürperti yükseldi.

Bisiklet sokağın başında belirdiğinde sis ona yol veriyor, bisiklet geçtikten sonra sis tekrar kapanıyordu.

Bisiklet sokaktan geçerken Loplop'un yüzünden rüzgâra benzer bir hava akımı geçti.

Soğuk bir koku taşıyordu—ananas suyu ve çürük patates karışımı bir koku.

Loplop nefes bile alamadı.

Bisiklet, sokağın ortasında tek başına ilerliyordu.

Sele kısmında bir şey vardı.

Bir patates.

Ne büyük, ne küçük—tamamen sıradan görünen bir patates.

Ama sıradan olan tek şey dış görünüşüydü; patates, selede oturuyordu sanki.

Düşmüyor, yuvarlanmıyor, sallanmıyordu.

Bisiklet hafifçe dönerek sisin içinden geçip köşeye yöneldi.

Sis geri çekildi, bisiklete yol verdi.

Patates hareketsizdi ama seleye yerleşmiş hali, tıpkı bir yolcu gibiydi.

Bisiklet köşeden dönmeden hemen önce, Loplop bir anlığına patatesin kabuğunda bir çizgi gördü.

Bir göz çizgisi.

Çizilmiş değildi.

Çizginin kenarı hafifçe kabarmıştı—sanki göz biraz önce açılmış, sonra tekrar kapanmıştı.

Bisiklet, sisin içinde kayboldu.

Ardında ne iz, ne ses bıraktı.

Sadece Loplop'un midesine çöken o kötü his kaldı:

Bu iş bitmedi.

Hiçbir şey bitmedi.

Patatesler huzura kavuşmuştu belki.

Ama huzur, bazen bir şeylerin geri dönmek için hazırlık yaptığı bir sessizlikti.

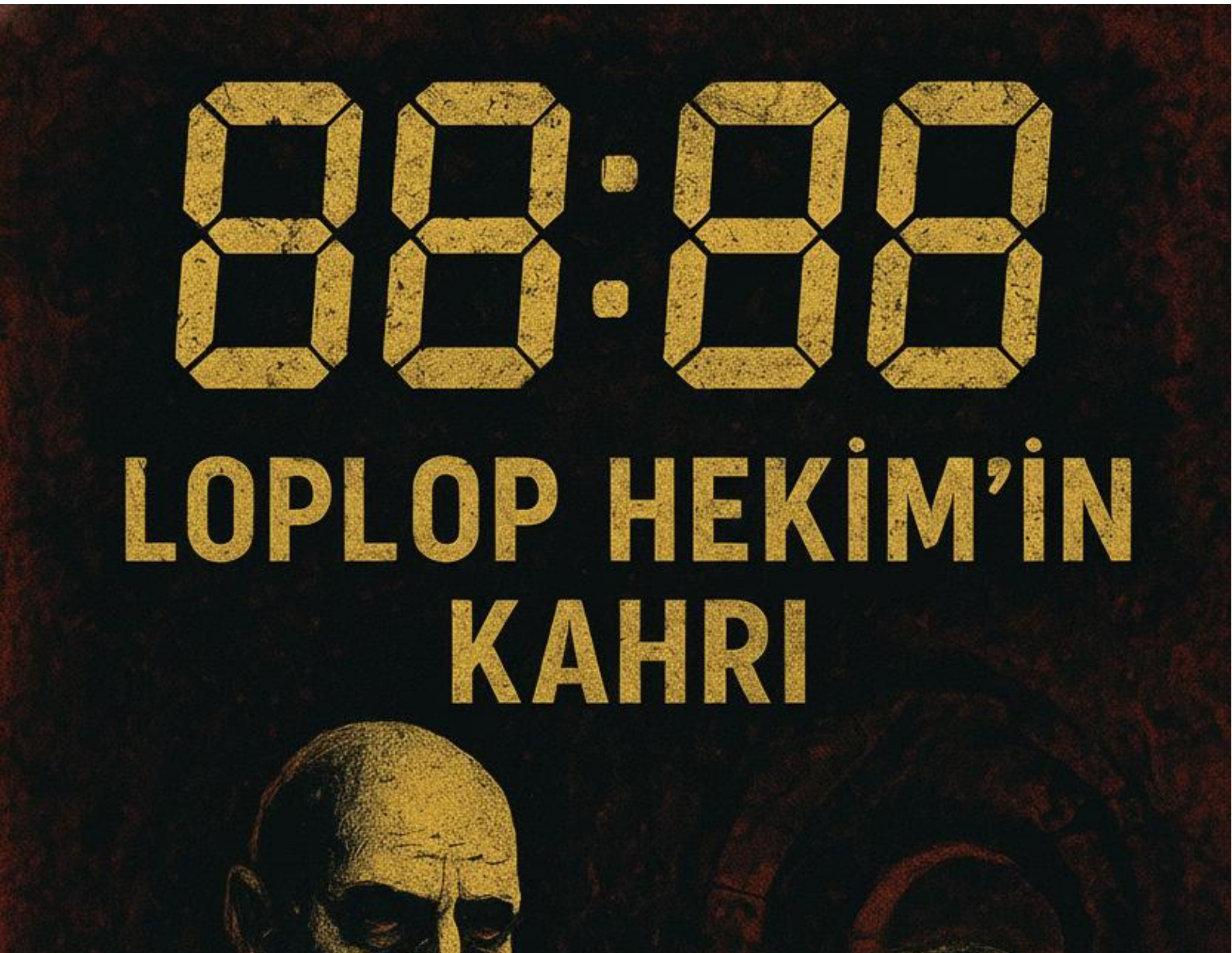
88:88
LOPLOP HEKİM'İN
KAHRI